

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. София, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 01.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7332** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Л. Р. С., чрез адв. В. Д. – В. от САК, срещу Заповед № 2162/21.07.2022 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 2 сектор на Отдел „Пътна полиция“ (О“ПП“) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата се поддържа становище за неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед. Излагат се доводи, че същата е издадена в противоречие на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че в АУАН не било посочено поради какви обстоятелства или причини служителите на О“ПП“ са направили преценка, че жалбоподателят следва да бъде тестван за употреба на наркотици. Поддържа се, че му е бил направен тест за употреба на алкохол, който бил отрицателен, но това не било отразено нито в АУАН, нито в ЗППАМ. В заповедта липсвал задължителен реквизит, а именно продължителността на срока, за който се прилага. Поддържа се, че липсата на индивидуализация на мярката е съществено процесуално нарушение и води до незаконосъобразност на същата. Изложени са съображения за липса на материална компетентност у съставителя ѝ. Иска се отмяна на процесната заповед, като се претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си

представител адв. В., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Развити са доводи за незаконосъобразност на оспорения акт и в писмени бележки от 13.12.2022г

Ответникът – Б. М., младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, в качеството му на водач, който е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване.

В заповедта е посочено, че на 21.07.2022 г. е съставен АУАН с бл. № GA 655237/21.07.2022 г., въз основа на който е издадена и процесната ЗППАМ, за това, че на посочената дата жалбоподателят е управлявал МПС „О. К.“ с табели с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], като при извършена проверка от страна на полицейски служители от О“ПП“ при СДВР, е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето СУМПС №[ЕИК].

Заповедта е връчена лично на адресата ѝ на 21.07.2022 г..

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Процесната заповед е издадена в законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ, но при липса на доказателства за материална компетентност на органа, който я е издал.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 20/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР /л. 21/ са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Видно от самата заповед, същата е издадена от Б. М. М., заемащ длъжността „мл. автоконтрольор“ в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По силата на чл. 168, ал.1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания. В конкретния случай, в рамките на дължимата проверка, а и предвид изрично заявеното възражение в тази насока, съдът намира за недоказана компетентността на издателя на заповедта.

Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни – не пораждаат правни последици. Във всички случаи, в които компетентността не произтича пряко от закона, а се обуславя от наличието на друго обстоятелство, то следва да бъде доказано. Доказателства, че Б. М. М., към момента на издаване на заповедта е заемал длъжността мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не са представени, поради което се налага извода, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № Заповед № 2162/21.07.2022 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 2 сектор на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издадена от административен орган, който не притежава необходимата за това компетентност. Липсата на компетентност на издателя е особено съществен порок на административния акт и води до неговата нищожност.

Несподелими са доводите на процесуалния представител на ответника, че щом лицето е давало наред в този момент, то това установявало компетентността му, както и че към момента на издаването на заповедта същото е заемало именно тази длъжност. В тежест на ответника е да докаже наличието на правните и фактическите основания за издаване на процесната заповед, поради което въпросът за компетентността на издателя ѝ следва да бъде решен с писмени доказателства, а не посредством анализ на факти и презумпции. Това не е сторено в конкретния случай, въпреки че от страна на ответника се е явил упълномощен юрисконсулт, който е могъл да иска допълване на преписката, да поиска събиране на нови доказателства във връзка с направените възражения, както и сам да представи такива, доколкото същият работи в структурата на СДВР. Проблематичността относно заеманата от издателя на заповедта длъжност се задълбочава и от подписаното от него пълномощно, находящо се на л. 39 от делото, съобразно което същият е посочил, че е „полицай 01 РУ – СДВР“, а не мл. автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ на СДВР. Ето защо, съдът приема, че компетентността на органа не е доказана, а жалбата се явява основателна.

С оглед изложеното, заповедта следва да бъде прогласена за нищожна, поради недоказаност на компетентността на издателя ѝ, без да се обсъждат останалите възражения в жалбата.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноси макар и основателна, не следва да бъде уважена, тъй като сезиращата съда жалба е подписана именно от Л. Р. С., а към представеното пълномощно липсва договор за

правна защита и съдействие, от който да е видно дали и в какъв размер е било заплатено адвокатско възнаграждение. Не е представен и списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 2162/21.07.2022 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Б. М. М..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: